

Да, тукъ, въ Бѣлоградчишко, особено личи у хората мекодушие, раздвоеностъ, славянско осѣвѣстяване. Но сжшо и славянско безволие, разбира се. Ето, въ Върбовчецъ открихъ позната вече въ нашитѣ села история: младъ селянинъ е отишълъ въ Америка на печалба, а тамъ си създалъ нова челядь, та вече не се връща, ето близо 20 години. Ще кажете: ориенталска жестокостъ. Не! Върбовченскиятъ семейникъ въ Америка не е съвсемъ забравилъ и своята челядь въ България. Не че помага съ нѣщо на тѣзи тукъ първи свои жена и деца, — съвсемъ не. Но презъ две — презъ три години наканва се да имъ пише, че му е много домилѣло за тѣхъ и че щомъ се види съ малко пари, ще се качи на парахода за България и нѣма да погледне вече назадъ . . . А го не довежда, разбира се, никакъвъ параходъ насамъ. После (следъ две-три години) наново го затисва, види се, славянска плачливостъ, та пристига отъ Америка друго писмо — пакъ до изоставенитѣ безъ радостъ и подкрепа жена и деца въ родината . . . Той ще се върне — мило му е за тѣхъ, — ще се върне, стига да се види съ пари . . .

VI

Слизаме къмъ „варницитѣ“, които сж на югъ отъ селото, до „Ионкина бара“. Въ сжщность, нѣма никаква бара: открива се широкъ и дълбокъ суходолъ. Но когато снѣговетѣ се топѣли на пролѣтъ, „Ионкина бара“ се пре-